

Sygn. akt I PK 55/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa B. B.  
przeciwko P. Spółce Akcyjnej w Warszawie Oddziałowi Regionalnemu w K.  
o ustalenie istnienia stosunku pracy, wydanie świadectwa pracy,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 listopada 2015 r.,  
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i  
Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach  
z dnia 4 listopada 2014 r., sygn. akt IX Pa 408/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 4 listopada 2014 r. zmienił zaskarżony przez stronę pozwaną wyrok Sądu Rejonowego Katowice – Zachód w Katowicach z dnia 30 kwietnia 2014 r. w ten sposób, że oddalił powództwo B. B., skierowane przeciwko P. SA w Warszawie Oddziałowi Regionalnemu w K., o ustalenie istnienia stosunku pracy.

Powódka wywiodła skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego w postaci art. 22 k.p., a także na podstawie naruszenia prawa procesowego, tj. art. 328 § 2 w związku z art. 391

k.p.c., art. 233 w związku z art. 391 k.p.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji oraz o zasądzenie od strony pozwanej kosztów postępowania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na to, że jest ona oczywiście uzasadniona.

Strona pozwana w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i o zasądzenie od powódki kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest, jak wynika z art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c., wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się, jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, z przesłankami rozważanymi przez ten Sąd podczas tzw. „przedsądu”, a więc na posiedzeniu, którego przedmiotem jest przyjęcie lub odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przesłanki te określone są w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. i tylko one podlegają badaniu w tej fazie postępowania, a przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje wtedy, gdy zachodzi choćby jedna z nich. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania winno zatem koncentrować się na wykazaniu istnienia takiej przesłanki, przy czym treść tego uzasadnienia nie może być dowolna, bo konieczne jest oparcie jej na argumentacji jurydycznej.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga jest oczywiście uzasadniona, nie można jednak uznać, że skarżąca zdołała wykazać istnienie tej przesłanki.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie ma bowiem żadnych argumentów przemawiających za jej oczywistą zasadnością. Skarżąca w istocie odwołała się do podstaw skargi, wskazując na oczywistą zasadność skargi ze względu na „konieczność uchylenia wyroku, który został wydany z naruszeniem przepisów prawa materialnego oraz przepisów prawa procesowego. Mianowicie zaistniała bardzo ciekawa sytuacja dwa niezależne Sądy orzekające w sprawie (I i II

instancji) dokonały zupełnie skrajnych ocen zebranego w sprawie materiału dowodowego. Powyższe doprowadziło do odmiennych interpretacji (w tym konkretnym przypadku) cech charakterystycznych dla umowy o pracę oraz umowy cywilnoprawnej (zlecenia, agencyjnej). Ze względu na bardzo duże podobieństwo rzeczonych umów, bardzo ciężko jest dokonać obiektywnej oceny stosunków prawnych łączących strony. Ostateczne stanowisko Sądu Najwyższego może w sposób istotny wpłynąć na późniejsze orzecznictwo Sądów rozpoznających bardzo podobne sprawy”.

Odwołanie się dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania do podstaw skargi nie może zaś wywołać żadnego skutku nie tylko dlatego, że podstawy skargi nie podlegają badaniu na tym etapie postępowania przed Sądem Najwyższym, ale również z tego względu, iż rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje zatem skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Innymi słowy, w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. należy wykazać „oczywistość skargi kasacyjnej” przez odwołanie się do argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, z 10 lipca 2007, II UK 45/07, niepublikowane, z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109), a takich argumentów nie można doszukać się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie do rozpoznania, skoro nie wynika z niego nawet to, jakie przepisy naruszył Sąd Okręgowy i w jaki sposób miałyby dojść do tego naruszenia.

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398<sup>9</sup> k.p.c. i art. 398<sup>21</sup> w związku z art. 108 § 1 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.